

Sygn. akt VI GCupr 1007/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Marzena Brysz

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa **Krajowego Rejestru Długów Biura (...) Spółki Akcyjnej we W.**

przeciwko **L. P.**

o zapłatę

- 1) zasądza od pozwanej L. P. na rzecz powoda Krajowego Rejestru Długów Biura (...) Spółki Akcyjnej we W. kwotę 804,67 zł (osiemset cztery złote sześćdziesiąt siedem groszy);
- 2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- 3) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 623,50 zł (sześćset dwadzieścia trzy złote pięćdziesiąt groszy) tytułem stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1007/16/3

UZASADNIENIE

Powód Krajowy Rejestr Długów Biuro (...) S.A. z siedzibą we W. wystąpił przeciwko L. P. z pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zapłatę kwoty 1 714,02 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wymagalności poszczególnych kwot częściowych do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 1 kwietnia 2015 r. strony zawarły w formie elektronicznej na czas nieokreślony umowę o współpracy. Na mocy umowy powód świadczył na rzecz pozwanej określone usługi, a pozwana zobowiązała się do zapłaty abonamentu oraz opłat dodatkowych. Wskazał, że celem potwierdzenia zawarcia umowy powód przesłał na adres mailowy pozwanej ogólne warunki współpracy wraz z egzemplarzem umowy oraz aneksami. Na potrzeby korzystania z usług pozwana otrzymała kody niezbędne przy logowaniu do systemu informacji administrowanych przez powoda. Powód za świadczone usługi wystawił faktury VAT. Pozwana nie zapłaciła należności. Rozwiązanie umowy nastąpiło w dniu 18 lutego 2016 r. Powód wezwał pozwaną do zapłaty, lecz bezskutecznie.

W dniu 17 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. VI Nc-e 789620/16 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała zarówno istnienie roszczenia, jego wymagalności oraz wysokość. Pozwana wskazała, że powód wystawił faktury VAT już po jej telefonicznej rezygnacji z umowy.

Sąd ustalił co następuje:

Strony zawarły w dniu 1 kwietnia 2015 r. umowę o współpracy nr (...) w formie elektronicznej. Celem potwierdzenia zawarcia umowy powód przesłał na adres mailowy pozwanej ogólne warunki współpracy wraz z egzemplarzem umowy oraz aneksami. Z przesłanej w tej formie umowy wynikało, że zostaje zawarta na czas nieokreślony i wchodzi w życie z dniem rejestracji w systemie (...) (pkt 1 OWU). W pkt. 9 Ogólnych Warunków (...) wskazano, że każda ze stron może rozwiązać umowę w formie pisemnej pod rygorem nieważności z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec miesiąc kalendarzowego, a klient zobowiązany jest do dostarczenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy na adres (...) ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego

Na mocy umowy powód świadczył na rzecz pozwanej określone usługi, a pozwana zobowiązała się do zapłaty określonego abonamentu oraz opłat dodatkowych.

Dowód: umowa wraz z ogólnymi warunkami współpracy (k. 56,57) aneks (k. 58), wiadomość e-mail (k. 55,59-60), wniosek o zarejestrowanie umowy (k.54)

Pozwana w lipcu 2015 r. poinformowała przedstawiciela powoda, tj. J. D. o rezygnacji z usług (...) S.A. Pozwana pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. ponownie zwróciła się z tą informacją do powoda. W odpowiedzi Powód pismem z dnia 17 lutego 2016 r. poinformowała pozwaną o konieczności złożenia wypowiedzenia umowy oraz przesłania go drogą pocztową. Pozwana zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 29 sierpnia 2016 r. Do wykreślenia wpisu z rejestru doszło w dniu 2 września 2016 r. Umowa uległa rozwiązaniu z końcem września 2015 r.

Dowód: pismo z dnia 22 stycznia 2016 r. (k.14,16,20), pismo z dnia 17 lutego 2016 r. (k.15,21), (...) pozwanej (k.41), pismo z dnia 26 lutego 2016 r. (k.22, 123)

Powód wystawił faktury VAT każda na kwotę 196,80 zł o numerach:

- (...) za okres od 1.07.2015 do 31.07.2015 r.,
- (...) za okres od 1.08.2015 do 31.08.2015 r.,
- (...) za okres od 1.09.2015 do 30.09.2015 r.,
- (...) za okres od 2.10.2015 do 31.10.2015 r.,
- (...) za okres od 1.11.2015 do 30.11.2015 r.,
- (...) za okres od 1.12.2015 do 31.12.2015 r.,
- (...) za okres od 1.01.2016 do 31.01.2016 r.,
- (...) za okres od 1.02.2016 do 18.02.2016 r.,

Dowód: faktury (k. 61-68).

Po dniu 3 lipca 2015 r. pozwana nie korzystała z systemu informacji administrowanych przez powoda. Pozwana po dniu 3 lipca 2015 r. nie logowała się do systemu.

Dowód: informacja o logowaniu (k. 149-152).

Pismem z dnia 6 kwietnia 2016 r. powód wystosował do pozwanego przedsądowe wezwanie do zapłaty.

Dowód: wezwanie (k. 73) wraz z potwierdzeniem z zapłaty (k.71)

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd pominął dowód z nagrania rozmowy telefonicznej ze względu na niedołączenie jej przez powoda i dowodu nie da się przeprowadzić.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez Krajowy Rejestr Długów Biuro (...) S.A. z siedzibą we W. przeciwko L. P. zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że strony łączy umowa o świadczenie usług. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu.

Spór stron powstał w oparciu o umowę o świadczenie (art. 750 k.c.). Na jej podstawie powód domagał się zapłaty za wystawione faktury VAT. Pozwana natomiast podnosiła, że skutecznie z końcem lipca 2015 r. wypowiedziała przedmiotową umowę powodowi.

Zgodnie z art. 61 § 1 k.c. oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią.

W pkt. 9 Ogólnych Warunków (...) wskazano, że każda ze stron może rozwiązać umowę w formie pisemnej pod rygorem nieważności z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec miesiąc kalendarzowego. Klient zobowiązany jest do dostarczenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy na adres (...).

Zgodnie z art. 353¹ k.c. Strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swojego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Sprzeczność stosunku umownego z zasadami współżycia społecznego polega na tym, że jego treść lub cel godzi w normy moralne wiążące w stosunkach międzyludzkich. Tu mieszczą się przypadki, gdy treść umowy jest niesprawiedliwa dla jednej ze stron (zostaje zachwiana równowaga między stronami). Zdaniem Sądu zapis umowy, tj. pkt 9 OWU umowy jest rażąco niesprawiedliwy dla pozwanej. Podkreślić należy, że strony zawarły umowę za pośrednictwem telefonu. Słusznie zatem pozwana mogła sądzić, że również jej rozwiązanie może nastąpić tą samą drogą – telefonicznie.

Należy zwrócić uwagę, że pozwana w lipcu 2015 r. poinformowała telefonicznie przedstawiciela powoda, tj. J. D. o rezygnacji z usług (...) S.A. Przedstawiciel pozwanej w żaden sposób nie ukierunkował pozwanej, że powinna ona przesłać jeszcze wypowiedzenie w formie pisemnej. Pomimo tego pozwana pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. ponownie zwróciła się z tą informacją do powoda. Dopiero w odpowiedzi powód pismem z dnia 17 lutego 2016 r. poinformował pozwaną o konieczności złożenia wypowiedzenia umowy oraz przesłania go drogą pocztową.

Należy mieć również na uwadze fakt, że pozwana po dniu 3 lipca 2015 r. (ostatnie logowanie) nie korzystała z systemu informacji administrowanych przez powoda. Nie logowała się już do systemu. Od tego dnia powódka nie świadczyła usług dla pozwanej.

Nadto pozwana zaprzestała prowadzenia działalności gospodarczej z dniem 29 sierpnia 2016 r. Do wykreślenia wpisu z rejestru doszło w dniu 2 września 2016 r.

Zatem zdaniem Sądu należało przyjąć, że umowa uległa rozwiązaniu z końcem września 2015 r. z upływem 6 miesięcy od jej zawarcia.

Tym samym w ocenie Sądu rażąco niesprawiedliwym byłoby obciążenie pozwanej fakturami VAT za okres od października 2015 r. marca 2016 r. Doszłoby do niewspółmierności świadczeń pomiędzy stronami.

Takie postanowienia umowne nie mogą korzystać z ochrony prawnej i nie znajdują akceptacji Sądu. Podkreślić przy tym należy, że z umowy wynika pewna okresowość obowiązywania. W zasadniczej treści jej warunki dotyczą pierwszych 6 miesięcy od zawarcia. Umowa obowiązywała więc od kwietnia do końca września 2015 r.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 735 k.c. w zw. z art. 750 k.c. należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda kwotę 804,67 zł.

Na powyższą kwotę składa się :

- należność główna w kwocie 590,40 zł (faktura (...) za okres od 1.07.2015 do 31.07.2015 r., faktura (...) za okres od 1.08.2015 do 31.08.2015 r., faktura (...) za okres od 1.09.2015 do 30.09.2015 r),

- kwota 48,32 zł stanowiąca skapitalizowane odsetki, ponieważ dopiero Sąd stwierdził brak podstaw do obciążania dalszymi fakturami ;

- kwota 165,95 zł (równowartość 40 euro), której podstawę prawną stanowi art. 10 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 684), w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 1 stycznia 2016 r. Zgodnie z art. 10 ust. 1 u.t.z. wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, bez wezwania, przysługuje od dłużnika z tytułu rekompensaty za koszty odzyskiwania należności równowartość kwoty 40 euro przeliczonych na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne. Rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości 40 euro, przewidziana w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. 2013, poz. 403), przysługuje wierzycielowi bez konieczności wykazania, że koszty te zostały poniesione. Roszczenie o rekompensatę w wysokości 40 euro powstaje po upływie terminów zapłaty ustalonych w umowie lub ustalonych zgodnie z art. 7 ust. 3 i art. 8 ust. 4 tej ustawy (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2015 r., sygn. III CZP 94/15).

W pozostałym zakresie roszczenie nie odpowiadało normie art. 353¹ § 1 k.c. 475 k.c. , 495 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 2 wyroku. Powódka wezwana do przedstawienia nagranej rozmowy nie dostarczyła nagrania twierdząc, że go nie posiada. Powódka nie zdołała zatem sprostać art. 6 k.c. w zakresie twierdzenia, że pozwana nie rozwiązała umowy telefonicznie oraz, że poinformowano pozwaną o konieczności rozwiązania umowy tylko drogą pisemną.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k. p. c. zgodnie, z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Suma kosztów faktycznie poniesionych przez strony wyniosła 1 247 zł. Powód wygrał sprawę w 50 %. Obowiązany był więc do poniesienia 50 % kosztów postępowania, a więc kwoty 623,50 zł, a poniósł faktycznie 1 247,00 zł. Różnica w kwocie 623,50 zł na podstawie art. 100 k.p.c. została zasądzona na rzecz powoda od pozwanej.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.

SSR Jolanta Brzęk